LINTULAN LUOSTARIN YSTÄVÄT R.Y:N

JÄSENTIEDOTE 2015

Rakas Pyhän Kolminaisuuden Lintulan Luostarin Ystävä

On muodostunut jo traditioksi tämän julkaisun ilmestyminen vuoden lopussa. Näin saamme koosteen tapahtumista luostarissa vuoden varrella.

Vuoden lopussa pohdimme miten kohdallamme kulunut vuosi on taittunut. Kuinka usein olemme sen kuluessa onnistuneet täyttämään omat hyvät aikomuksemme ja paljonko on jäänyt täyttämättä.

Jumala on mittaamattomassa rakkaudessaan antanut elämäämme ohjeita avuksemme sen onnistumiseksi. Yksi niistä on lähimmäisenrakkaus!

Kuinka meillä on ymmärrystä tämän lahjan antamasta suuresta avusta elämään ja siihen kuuluvaan ihmissuhteiden onnistumiseen. Luoja on viisaudessaan osoittanut meille kohteita, joihin voimme toteuttaa tätä Hänen antamaansa lahjaa, joka palkitsevalla ja ainutlaatuisella tavalla yhdistää meidät toisiimme.

Lähimmäisenrakkauden kautta me samalla kiitämme Jumalaa tästä meille paljon antavasta ja yhdistävästä lahjasta. Se ei yksinomaan yhdistä vain meitä ihmisiä toisiimme vaan se yhdistää meitä yhteyteen Jumalaan.

Osuvasti kirjailija Leo Tolstoi onkin maininnut: Vain yksi, yksi ainoa todellinen tehtävä meillä on: elää rakkaudessa veljiemme kanssa, kaikkien kanssa.

Siunattua paaston aikaa ja lähestyvää suurta rakkauden juhlaa, juhlaa, jossa ylistämme Jumalan totisen Sanan lihaksi tulemista meidän pelastumiseksi.

isä Viktor

Tämän tiedotteen välissä on totuttuun tapaan jäsenmaksun tilisiirtolomake.

Kysymyksessä on siis vuoden 2015 jäsenmaksu.

Lomakkeella voi suorittaa myös lahjoituksen. Tänä vuonna luostari on ilmoittanut kohteeksi autotallin rakentamisen.

Vakaa taloudellinen tila mahdollisti 20 000 euron lahjoituksen yrttiviljelyn kehittämiseen

Lintulan Luostarin Ystävät ry: talous perustuu suurimmaksi osaksi sen jäsenten maksamien jäsenmaksujen ja jäsenmaksujen kannon yhteydessä antamien lahjoitusten varaan. Jonkin verran tuloja kertyy yhdistyksen adressin myynnistä ja erilaisten tilaisuuksien yhteydessä olleesta kahvituksesta ja Lintulan luostarin tuotteiden myynnistä.

Yhdistyksen talous pysyi vakaana vuonna 2014, vaikka tulojen kertyminen ei ollut edellisen vuoden tasolla. Vakaa talous teki kuitenkin mahdolliseksi normaalia suuremman lahjoituksen myöntämisen luostarin yrttiviljelyn kehittämiseen.

Tilinpäätös vuodelta 2014 oli 4099,94 euroa alijäämäinen. Tuotot olivat 20879,29 euroa ja kulut varaston muutoksen jälkeen 24979,23 euroa. Jäsenmaksuista kertyi 4915 euroa ja jäsenten yhdistykselle antamista lahjoituksista 13565 euroa. Myyntituotot olivat 2391,05 euroa. Yhdistys lahjoitti Lintulan luostarille 20120 euroa, joka osoitettiin luostarin toivomuksen mukaisesti yrttiviljelyn kehittämishankkeeseen. Jäsentiedotteen kulut olivat 2141,60 euroa. Muista kuluista pankin palvelumaksut olivat 125,18 euroa, myyntituotteiden ostot olivat 2065,70 euroa, matkakulut 270 euroa, toimistotarvikkeet 113,20 euroa ja sekalaiset kulut 82,50 euroa.
Yhdistyksen varallisuus oli 17299,36 euroa.

Yhdistyksen talousarvio vuodelle 2015 on laadittu edellisen vuoden talousarvion linjoja noudattaen. Talousarvion loppusumma on 15 520 euroa (v. 2014 18 420 euroa).
Talousarviossa yhdistys varautuu lahjoittamaan luostarille 9 000 e uroa luostarin toivomuksen mukaiseen tarkoitukseen.
Luostarissa on alkamassa vanhan kartanorakennuksen ulkomaalaus ja ikkunoiden kunnostus sekä autotallin rakennushanke. Vuosikokouksen jälkeisessä johtokunnan kokouksessa 26.4.2014 yhdistys päätti varautua näiden hankkeiden avustamiseen. Osa avustuksesta 10 000 euroa on lahjoitettu luostarille syyskuun alussa.

Jäsenmaksut vuonna 2015:
henkilövuosijäsen 15 euroa
yhteisöjen vuosijäsen 50 euroa
henkilöainaisjäsen 150 euroa ja
yhteisöjen ainaisjäsen 200 euroa.

Yhdistyksen jäsenmäärä oli vuoden 2014 lopussa 639 jäsentä. Yhdistykseen liittyi uusia jäseniä 21. Yhdistyksestä erosi 4 jäsentä korkean ikänsä vuoksi ja 10 jäsentä on kuollut.

Yhdistyksemme on vuosina 2005- 2014 pystynyt avustamaan luostaria vähintään 10 000 eurolla vuosittain. Luostari on määrittänyt kohteen, johon lahjoitusvarat on osoitettu. Tämän kaiken on tehnyt mahdolliseksi pitkäjänteiseen työhön luostarin toiminnan tukemisessa hyvin sitoutunut jäsenistö.

Yrttituotteilla on merkittävä osuus luostarin myymälän tuloista.

Iso kiitos kaikille menestyksellisestä toiminnasta tämän luostarille tärkeän hankkeen hyväksi!

Anja Lindström
talouden - ja jäsenrekisterinhoitaja

Lintulan luostarin 120-vuotisjuhlan tunnelmia

Lintulan luostarin 120-vuotisjuhlaa vietettiin helluntaina 24.5.2015. Juhla alkoi vedenpyhityksellä, jonka toimitti arkkimandriitta Sergei luostarin piha-aukiolla. Liturgian toimitti KP arkkipiispa Leo yhdessä papiston kanssa ja kirkkokuoroa johti Jaakko Olkinuora. Juhlavieraita oli saapunut noin 200 henkeä. Liturgian jälkeen siirryttiin ristisaatossa luostarin vanhaan pihapiiriin, jossa vihittiin käyttöön Lintulan yrttitalo.

Yrttitalo on rakennettu entisen autotallin tiloihin ja se tulee palvelemaan luostarin kehittyvää yrttituotteiden valmistusta. Talossa on tilat yrttien puhdistamista, kuivaamista ja jatkokäsittelyä varten aina valmiiksi myyntituotteiksi asti.

Yrttitaloa vihkiessään arkkipiispa Leo rukoili, että Jumala avaisi taivaallisen aarrekammionsa ja vuodattaisi siunauksensa täyteyden.

Yrttitalon vihkimisen jälkeen juhlaväki siirtyi päärakennuksen luo lammen rannalle, missä tarjottiin kenttälounas ja kakkukahvit. Juhlahetken aloitti rivakka raekuuro, joka kuitenkin muuttui pian auringonpaisteeksi.

Igumenia Mikaelan tervehdyssanojen jälkeen kuultiin sellomusiikkia Istvan Zaborskyn soittamana. FM Hanna Kemppi valotti juhlaesitelmässään Lintulan luostarimiljöön rakentumista ja pyhyyden elementtejä Lintulassa. Johannes Teologin laulajat esiintyivät diakoni Petri Nykäsen johdolla.

Tervehdyksensä juhlaan toivat arkkimandriitta Sergei ja Valamon luostarin veljestö, Lintulan luostarin Ystävät ry., Heinäveden kunta, Heinäveden evankelis-luterilainen seurakunta, Joensuun ortodoksinen seurakunta, ortodoksinen mieskuoro ja miespiiri Miikkulan musikat.

Tervehdyksensä esitti myös juhlaan kutsuttu Konstantinoksen ja Helenan luostarin johtaja igumenia Ilariona Venäjältä. Vanhan Lintulan kirkko Karjalankannaksen Kivennavalla on nyt jälleenrakennettu ja kuuluu igumenia Ilarionan johtaman luostarin alaisuuteen.

Pűhtitsan luostarin igumenia Filareta oli estynyt saapumasta juhlaan mutta oli lähettänyt nunna Ignatian ja Magdalinan edustamaan luostaria. Tervehdyspuheessaan hän ilmaisi ilonsa siitä yhteydestä, joka on vallinnut Lintulan ja Pűhtitsan luostarien välillä aina 1970-luvulta lähtien ainamuistettavien igumenia Antoninan (Lintulan luostari) ja Varvaran (Pűhtitsan luostari) ajoista alkaen.

Päivän päätteeksi juhlaväki kokoontui Lintulan luostarin kirkkoon, jossa toimitettiin helluntain ehtoopalvelus polvirukouksineen.

Luostarin juhlan yhteydessä KP arkkipiispa Leo palkitsi Taisto Tuonosen Pyhän Karitsan ritarikunnan I luokan ritarimerkillä 30 vuotta kestäneestä talkoohengessä tehdystä työstä ja asiantuntija-avusta luostarin hyväksi.

Kiitämme lämpimästi juhlassa mukana olleita, kaikkia teitä, jotka juhlan johdosta muistitte luostaria ja sisaristoa rukouksissanne ja lahjoituksin, sekä juhlavalmisteluihin monin tavoin osallistuneita talkoolaisia ja toivotamme kaikille Jumalan siunaamaa kesää.

Igumenia Mikaela ja sisaristo

Lintulan luostarin 120-vuotisjuhlan tunnelmia kuvina

Kannen kuva ja juhlan kuvat: isä Simeon

Luostarimiljöön rakentuminen, luonto ja pyhyyden elementit Lintulassa

Hanna Kemppi / juhlaesitelmä Lintulan luostarin 120-vuotisjuhlissa Palokissa 24.5.2015

Korkeasti pyhitetty Isä Esipaimen, kunnianarvoisa Äiti Igumenia, isät, äidit, veljet ja sisaret, hyvä juhlaväki,

Olen saanut mieluisaksi tehtäväkseni kertoa teille tässä esitelmässäni Lintulan luostarin maisemasta, siitä kuinka luostarimiljöö on muodostunut rakennusten, pihapiirin ja luonnon vuorovaikutuksesta, sekä millä tavalla Lintulan luostarimiljööseen on historian kuluessa suhtauduttu ja miten se on ymmärretty. Esitelmäni käsittelee sekä Kivennavalla sijainnutta niin kutsuttua vanhaa Lintulaa että nykyistä miljöötä täällä Palokin kylässä. On kiinnostavaa havaita esimerkiksi sellainen seikka, että moni vanhan Lintulan miljöötä ja maisemaa luonnehtiva piirre on läsnä myös täällä, vaikka Lintulan nykyisiä asuinsijoja ei olekaan tarkoituksellisesti ja tietoisesti pyritty rakentamaan niin, että se muistuttaisi Karjalaan jäänyttä, sodassa tuhoutunutta vanhaa Lintulaa.

Lintulan Pyhän Kolminaisuuden luostari perustettiin Karjalan kannakselle Kivennavan pitäjään 120 vuotta sitten, siis vuonna 1895 Suomen ollessa autonominen suuriruhtinaskunta Venäjän keisarikunnassa. Vaikka ortodoksisuus edustikin hallitsijan uskontoa, ortodoksisen luostarin perustaminen Suomeen oli vaikeaa. Tämä johtui siitä, että Suomi ei ollut maakunta vaan itsehallinnollinen alue, jossa oli voimassa vanha, Ruotsin vallan ajalta periytyvä uskonpuhdistusta tukenut ja roomalaiskatolisuutta vastustanut lainsäädäntö, joka kielsi uusien luostareiden perustamisen. Monien vaiheiden jälkeen lupa nunnaluostarin perustamiseen annettiin, kun vakuutettiin, että luostari ei pyrkisi käännyttämään paikallista kannakselaista luterilaista väestöä ortodoksisuuteen, vaan keskittyisi toimimaan ortodoksien keskuudessa. Lintulan perustaminen ja virallistaminen luostariksi tapahtui 1800- ja 1900-lukujen vaihteessa aikana, jolloin koko Venäjän mittakaavassa luostareiden määrä kasvoi nopeasti. Erityisesti nunnaluostareita perustettiin runsaasti.

Lintulan luostarimaisemasta kirjoitettiin 1920- ja 1930-luvulla lehdissä ja matkakuvauksissa. Tämä johtui pitkälti siitä, että perinteisten pyhiinvaeltajien ohella luostareissa alkoi käydä yhä enemmän matkailijoita. Suuremman yleisön kiinnostus kotimaan matkailuun kasvoi ja venäjänkieliset luostarit koettiin erikoisina ja eksoottisina, kulttuuriltaan poikkeavina, kiinnostavina ja salaperäisinäkin paikkoina. Matkailu kohdistui ennen muuta suureen Valamon luostariin Laatokalla, mutta kävijöiden määrä kasvoi myös Lintulassa. Matkailu tietenkin näkyy kuvauksista, joiden tarkoituksena oli sekä välittää asiapitoista tietoa luostarin historiasta ja siitä, mitä paikan päällä olisi konkreettisesti odotettavissa, kuin myös antaa esimerkiksi tietoa siitä, kuinka luostareiden kulttuuriin perehtymättömän tulisi käyttäytyä siellä. Kirjoituksista valtaosa oli suunnattu luterilaisille, ortodoksisen kulttuurin ulkopuolisille ihmisille.

Luostarikuvakset kertovat paitsi olemassa olleen todellisuuden eri puolista myös kuvausten kirjoittajista, joten ne välittävät kiinnostavalla tavalla aikalaisten käsityksiä siitä, millä tavalla vanha Lintula koettiin luostarina ja miljöönä. Usein toistettiin ajatusta siitä, ettei Lintula vastannut ennakkokäsityksiä luostarista. Sen vaatimattomuus yllätti kävijät. Havainnon voi sanoa yhtä aikaa olleen sekä täsmällinen ja todellisuuteen perustuva että epätarkka ja vaillinainen. Lintula vertautui matkailijoiden hyvin tuntemiin suuriin luostareihin Laatokalla. Esimerkiksi Konevitsan luostarin kirjanpitäjänä toiminut Niilo Jokio kirjoitti kuvaili lehtikirjoituksessa vaikutelmiaan Lintulan luostarimaisemasta käytyään siellä Lintulan luostarin valvojana toimineen Konevitsan luostarin igumeni Mavrikin kanssa. Jokio kirjoitti:
"Henkilö, joka on käynyt kirkkokuntamme suurimmissa miesluostareissa Valamossa ja Konevitsassa, ihmetellen katselee ympärilleen ja saattaapa kysäistä, että missäs' se luostari sitten on? Lintula ei siinä mielessä todellakaan tee luostarin vaikutusta, sillä sitä ei ympäröi kivimuuri, ei näe siellä kivirakennuksia, ei komeita kirkkoja. Ensi näkemältä Lintula tekee pikemminkin rauhallisen maalaiskylän vaikutuksen."

Valamon ja Konevitsan munkkiluostarit eivät kuitenkaan olleet parhaiten soveltuva vertailukohta Lintulalle siksi, että ne olivat syntytavoiltaan ja historialtaan toisenlaiset. Pikemminkin Lintulaa olisi tullut verrata muihin 1800-luvun lopulla tai 1900-luvun alussa perustettuihin nunnaluostareihin, joiden toiminnassa keskeisellä sijalla oli jokin hyväntekeväisyystarkoitus kuten sairaalan,

orpokodin tai koulun ylläpitäminen. Vertailukohtien hakeminen olisi kuitenkin edellyttänyt syvällisempää erilaisten luostareiden tuntemusta ja tietoa Venäjän luostarilaitoksen historiasta. Suomessa oli vain muutama luostari, joista Lintula oli sekä nuorin, pienikokoisin että ainoa nunnaluostari, ja samalla se oli maamme ainoa luostari, joka oli syntynyt yksityishenkilöiden aloitteesta. Nostankin seuraavaksi esiin muutamia syitä siihen, miksi Lintulaa ei rakennettu samaan tapaan kuin Valamoa, edes pienemmässä mittakaavassa.

Lintulassa oli ensin valmiina maa ja rakennuksia, ja vasta sitten syntyi luostariyhteisö. Kuten luostarin historiasta tiedämme, syynä tähän oli se, että Lintulan perustivat yksityishenkilöt, Feodor Petrovitš ja Larisa Aleksejevna Neronoff, jotka lahjoittivat Kivennavalla Lintulan kylässä omistamansa kohtuullisen suuren maatilan rakennuksineen uutta luostaria varten.

Tällainen yksityishenkilöiden osoittama anteliaisuus ei ollut epätavallista 1800-luvun lopulla.

Lintulan yhteisö ei siis syntynyt paikallisesti Kannaksella, luostarielämästä kiinnostuneiden naisten yhteenliittymänä. Ensimmäiset Lintulan sisaret olivat lähtöisin kaukaa Penzan kuvernementin Mokšanin kaupungista, joka oli luostarin rakennuttajien Neronoffien kotikaupunki. Pian Lintulan naisyhteisön virallisen perustamisen jälkeen sinne alkoi tulla tasaista tahtia uusia sisariston jäseniä etenkin Pietarista.

Vaikka maatilan pohjoiskukkula olikin rakentamaton alue ja siis vapaasti suunniteltavissa, vaikuttaa kuitenkin siltä, ettei uusia rakennuksia pystytetty minkäänlaisen kokonaissuunnitelman varassa. Tämä oli ratkaiseva syy siihen, ettei luostarissa kävijä voinut havaita rakennuksissa esimerkiksi tyylillistä yhtenäisyyttä. Vaikka Lintulan luostarin ensimmäisen, vuonna 1895 valmistuneen kirkon suunnitteli Pyhän Synodin arkkitehti Jevgeni Lvovitš Morozov, ei ole olemassa mitään osoitusta siitä, että Synodista olisi tilattu muita suunnitelmia kuten keljatalojen tai luostarin ympärysmuurien piirustuksia. Koska Lintula toimi vuoteen 1905 asti epävirallisena luostarina, naisyhteisönä, se ei saanut esimerkiksi säännöllistä rahallista tukea Synodista ennen 1900-luvun alkua. Mittaviin rakennushankkeisiin ei ollut varoja, mutta ei toisaalta tarvettakaan siinä mielessä, että sisariston määrä pysyi aluksi pienenä. Rakentaminen rahoitettiin yksityishenkilöiden, muidenkin kuin Neronoffien antamien lahjoitusten turvin. Tällä tavoin vähittäin luostarikirkon viereen pystytettiin

puiset asuintalot nunnille ja papistolle, tarvittavat talousrakennukset sekä hieman myöhemmin myös orpokoti ja koulu. Näin luostarimiljöö muodostui kirkon ohella lukuisista pienemmistä ja suuremmista rakennuksista, jotka sijoitettiin loivaan ja väljään puolikaareen pihapiirin ympärille.

1920-luvun lopulla julkaistu Lintulan luostarin opaskirjanen kuvaili luostarimiljöötä seuraavasti, kiinnittäen huomiota paitsi rakennuksiin myös maisemallisiin elementteihin ja luonnonkauneuteen: *"--- vasemmalla on Pyhä portti. Pyhältä portilta ylenee tie loivalle rinteelle, jolla enimmäkseen sijaitsevatkin luostarin rakennukset. Alhaalla Pyhän portin luona kohoaa kaksikerroksinen puinen rakennus kotikirkkoineen. Tähän rakennukseen on sijoitettu hotelli matkustavaisia varten. --- Tietä myöten edelleen ylös kohotessa kulkee vilja-aitan ohi. Siitä alkaen kulkee tie solakoiden poppelien ja kuusten välitse, jotka ovat istutetut kahden puolen tietä. Hiukan kohottuaan kääntyy maantie oikealle päätyen kedolle. Tässä sijaitsee oikealla puolen luostarikirkko graniitista, puisine päällysrakennuksineen. Kirkon takana on pieni rakennuksista vapaa alue. Kesällä siinä on kukkatarha. --- Kaikki nämä rakennukset muodostavat puoliympyrän, jonka etualalla on kesällä keittiökasveja kasvava maa-alue. Tämän takana on puutarha. Siinä kasvaa omenapuita, viinimar-ja-, vadelma- ja karviaismarjapensaita sekä hyötymansikoita. Puutarhan takana hiukan oikealla on mehiläistarha. Se on ihana ja rauhaisa paikka.---"*

Luostarin tukijoiden ja hyväntekijöiden antamien lahjoitusten merkitys Lintulan miljöön rakentumiselle oli aivan keskeinen oikeastaan koko luostarin Kivennavalla toimimisen ajan, sillä sisaristo pystyi omalla työllään vain vaivoin elättämään itsensä, eikä hiippakunnan johtokaan pyrkinyt rakentamaan luostaria ulkoisesti näyttäväksi, vaan pyrki ratkaisemaan nuoren luostarin käytännön elämän, toimeentulon ja kilvoituselämän ongelmakohtia. Kun Venäjällä tapahtui vallankumous vuonna 1917, Lintula menetti suuren osan pankkiin talletetuista rahavaroistaan, ja luonnollisesti myös venäläisten hyväntekijöiden tuki loppui, pyhiinvaeltajien virta tyrehtyi.

Erityisen ongelmallinen tilanne oli sen vuoksi, että luostaria oli edellisenä vuonna kohdannut suuri onnettomuus, kun sen kirkko oli palanut, eikä uutta ollut ehditty rakentaa. Kuten tunnettua, avuksi tuli kreivi Ivan Saltykoff, joka rakennutti arkkitehti Hans von Baghin piirustuksiin perustuneen uuden Pyhän Kolminaisuuden kirkon. Vanhan, palaneen kirkon kivijalalle pystytetty, yläosastaan

puinen kirkkorakennus valmistui vuonna 1919. Tämä oli käytännössä viimeinen vanhassa Lintulassa toteutettu rakennuskohde – ei siksi, että luostarimiljöön olisi nyt ajateltu olleen ikään kuin valmis, vaan koska erityistä uudisrakentamisen tarvetta ei ollut, mutta ennen kaikkea ei ollut varoja rakentamiseen. Lintulan aktiivisen rakentamisen kautena 1800-luvun lopulta vallankumouksen kynnykselle ei tietoisesti ollut pyritty vain siihen tulokseen, joka luostarissa 1920- ja 1930-luvuilla vallitsi, vaan kyse oli monen tekijän yhteisvaikutuksesta. Vallankumous ja Suomen itsenäistyminen merkitsivät, että Lintula jäi Suomen ainoaksi nunnaluostariksi, vaikka vallankumousta edeltäneellä ajalla Kannaksella toimi toinenkin naisyhteisö, Pyhittäjä Serafim Sarovilaisen naisyhdistys. Se sijaitsi Lounatjoen rautatieseisakkeen lähellä, mutta sitä ei ollut virallistettu luostariksi ennen vallankumousta. Sen toiminta lakkautettiin, mutta viralliset luostarit kuten Lintula saivat jatkaa toimintaansa. Näin Lintulan miljöö alkoi Suomessa edustaa yleisellä tasolla käsitystä nunnaluostarin miljööstä, vaikka ajatus onkin siinä mielessä hämmentävä, että ortodoksisesta luostariarkkitehtuurista ei periaatteessa ole mahdollista nähdä, onko kyse munkki- vai nunnaluostarista.

Kun Lintulan sisaret menettivät luostarinsa ja kotinsa talvisodan seurauksena ja muutamien vaikeiden evakkovuosien jälkeen pääsivät asettumaan tänne Koskijärven kartanoon, ei ehkä ole kovin kaukaa haettua esittää ajatusta, että heidän sopeutumisensa uusiin olosuhteisiin ei monista vaikeuksista huolimatta ollut ehkä niin kivuliasta kuin saattoi olla esimerkiksi Valamon veljestöllä. Olot täällä olivat ahtaammat ja vielä vaatimattomammat kuin Kivennavalla, pellot ja maatalous antoivat niukempaa tuottoa ja sisaristo oli ikääntynyttä, mutta ehkä miljöössä kuitenkin oli jotakin perustavalla tavalla tuttua. Täälläkin oli olemassa vanhaa rakennuskantaa ja maatalousmiljöö paikallisen luterilaisen asutuksen keskellä.

Tosin nyt, entistäkin niukemmissa ja taloudellisesti vaikeammissa olosuhteissa, miljöön tunnistaminen luostariksi saattoi olla vieläkin haasteellisempaa: täällähän ei esimerkiksi ollut erillistä, maisemassa erottuvaa kirkkorakennusta, vaan vanhan kartanon yhteen huoneeseen oli sisustettu kodikas pieni kotikirkko. Oikeastaan ainoa, maalaistalon miljööstä poikennut ja luostarin toiminnasta kertonut maisemallinen elementti oli nelikulmainen matala kellokatos kartanorakennuksen vieressä.

Lintulan luostarin miljöö onkin rakentunut tänne vieläkin pidemmällä ajalla ja pienemmin askelin kuin Kivennavalle. Kirkkokunnan vähävaraisuus ja sodan jälkeiset ponnistelut seurakuntien elämän uuteen alkuun saattamisessa veivät paljon voimavaroja, ja toisaalta luostareiden tulevaisuudennäkymiin suhtauduttiin hyvin pessimistisesti. Uusia tulijoita luostareihin oli, mutta hyvin vähän. Vasta 1960-luvulla, kaksi vuosikymmentä sisarten tänne asettumisen jälkeen, Lintulaan rakennettiin keljatalo, sitten luostarin nykyinen pääportti ja pieni symbolinen muuri, ja uusi kirkko pystytettiin vuonna 1973 arkkitehti Vilho Suonmaan piirustusten pohjalta. Onkin kiinnostavaa, että näiden uusien rakennuskohteiden jälkeen nykyinenkin Lintulan luostarimiljöö sai kaksiosaisen luonteen, kuten oli laita vanhassakin Lintulassa. Välimatkaa täällä vanhan ja uuden pihapiirin välillä ei ole niin paljon kuin oli Kivennavalla, mittakaava on pienempi, pinta-alaa on vähemmän, mutta arkkitehtonisesti ero on huomattavasti suurempi ja selkeämpi. Uutta kokonaisuutta on sittemmin täydennetty esimerkiksi omalla hautausmaalla, joka onkin yksi luostarin peruselementeistä. Nykyisin rakentamista säätelevät toisenlaiset tekijät kuin luostarin historian varhaisina vuosina. Vanha Koskijärven kartanomiljöö on suojeltu ja sitä pyritään vaalimaan ja säilyttämään, vaikka luostari ei enää, yleisemminkin suomalaisessa kulttuurissa tapahtuneen murroksen jälkeen, saa elantoaan maataloudesta.

Mainitsin edellä, että kun Kivennavan Lintulaa kuvailtiin maisemaltaan epätyypilliseksi luostariksi, sitä saatettiin verrata pieneen kylään. Vertailu on hyvin osuva useimpien luostareiden kohdalla, sillä tavallisesti ne ovat eräänlaisia pienoisyhteiskuntia, jonkin verran kylän tai kaupungin kaltaisia.

Kuten kaupungeissa, rakennuksilla on usein arkkitehtuurinkin keinoin ilmennettävää keskinäistä hierarkiaa, ja lisäksi rakennettu tila jakautuu julkisemman ja yksityisemmän tilan vyöhykkeisiin. Kirkko, joka usein erottuu maisemassa kauaskin, on paitsi luostarin hengellisen elämän keskus myös kaikkein julkisin tila, jonne pyhiinvaeltajat ja matkailijat ovat tervetulleita, kun taas asuinrakennukset yleensä kiinnittävät vähemmän huomiota ja kuuluvat yksityisyyden piiriin rajattuun alueeseen, jonne ulkopuolisilla ei ole asiaa.

Kun muistetaan, että Lintula ei Kivennavalla ollut eikä edelleenkään ole maantieteellisesti eristyksissä esimerkiksi saarella, vaan hyvinkin lähellä paikallista maaseutuasutusta, voidaan todeta, että luostari monin tavoin on asettunut osaksi maalaismaisemaa siitä kovin jyrkästi erottumatta

mutta silti omaleimaisena. Vaikka Kivennavan Lintulan luostarimiljöö koettiin ennakko-odotuksista poikenneeksi, jokainen luostarin ohi kulkenut tai siellä vieraillut varmasti silti huomasi monia paikan erityisestä luonteesta kertoneita merkkejä, joita on runsaasti myös nykyisessä Lintulan miljöössä ja joita voidaan kutsua pyhyyden elementeiksi maisemassa. Luostarin pyhyys muodostuu monista tekijöistä, jotka voidaan jaotella esimerkiksi kirkollisten toimitusten, rakennettujen symbolien ja luostarin oman historian ja perimätiedon kautta miellettyyn pyhittymiseen. Tässä maiseman pyhittymisessä luostarin koolla, varallisuudella tai muilla ulkoisilla puitteilla ei ole varsinaista merkitystä, vaikka suuret ja vauraat luostarit välittävätkin näitä merkkejä ympäristöön runsaammin ja selkeämmin kuin vaatimattomammat kilvoituspaikat.

Lintulan pihapiirissä ja sen välittömässä läheisyydessä ovat ristillä merkitty luostarin pääportti ja kirkko sitä ympäröivine asuinrakennuksineen. Kirkko on luonnollisesti keskeisin luostarimaiseman pyhyyden elementeistä. Usein se erottuu maisemassa kauas ja se on paitsi luostarin hengellisen elämän keskus myös itsessään pyhitetty tila, joka ilmentää pyhyyttä alkukirkon ajoilta nykyaikaan ulottuvana jatkumona. Täällä Lintulan miljöössä on lisäksi pihalammen takana kohoava tšasouna ja luostarin hautausmaa. Vanhaan pihapiiriin johtaa koivukuja, jonka päässä on aiemmin kellotapulina toiminut pieni katos. Tarkemmin vanhaa kartanorakennusta katsottaessa voidaan huomata sen keskimmäisen oven päältä risti, joka on merkitsemässä aiempaa kotikirkon sisäänkäyntiä, vaikkei rakennuksessa tuota kirkkoa enää olekaan. Etäämmällä, varsinaisen luostarialueen ulkopuolella, on myös merkkejä luostarin läsnäolosta. Vähän matkan päässä metsäpolun varrella järven rannalla on pieni, yksinkertainen tšasouna, jonne tietä viitoittaa piha-aukion laidalle sijoitettu matkamiehen risti.

Luostarimiljöön käsitteeseen sisältyy tietenkin ajatus toimivasta yhteisöstä, toimivasta luostarista. Pelkät rakennukset eivät muodosta luostaria, vaan ihmisyhteisö on ajatuksen ydin. Siksi miljöönkin osatekijöinä ovat luostariasukkaat, heidän läsnäolonsa, kilvoittelunsa, rukous ja työnteko. Miljöössä heistä muodostuu kontrasti yksinkertaisen, tumman vaatetuksen sekä luonnon ja rakennusten värikkyyden ja koristeellisuudenkin välille.

Edellä mainitut selkeästi maisemassa kristillisinä symboleina erottuvat rakennetut elementit viestivät konreettisesti luostarissa tapahtuvasta kilvoituksesta, rukouksesta ja työn teosta.

Rukouksesta ja työn teosta syntyykin luostarin pyhyyden keskeinen ulottuvuus. Paikka, riippumatta sen ulkoisista puitteista, pyhittyy pyhien toimitusten ja luostariarvojen mukaisen kilvoituselämän kautta. Usein tähän – Lintulankin kohdalla – yhdistyy luonnon kauneus, johon myös satunnaiset luostarissa kävijät kiinnittävät huomiota. Jumalan kunniaksi rukouksessa tehty työ näyttäytyy esimerkiksi luonnonkauneuden vaalimisena, luonnosta huolta pitämisenä, huolellisuutena ja siisteytenä, joka luo kontrastia luostarin ulkopuolisen maailman sattumanvaraisuudelle ja epäjärjestykselle.

Hyvät kuulijat, olen tässä esitelmässäni pyrkinyt hiukan Lintulan historiaakin esiin nostaen löytämään juuri tämän luostarimaisemalle ominaisia piirteitä. Lintulan historiassa ja miljöössä on kiinnostavalla tavalla toistunut ensinnäkin paikan aiemman historian ja luostarielämän yhteensovittaminen, mikä on ilmennyt esimerkiksi luostarin rakennuskannan painottumisessa kahtaalle vanhempaan ja uudempaan alueeseen. Toiseksi Lintulalle ominaista on ollut ulkoisesti ehkä suhteellisen vaatimattomien, mutta silti selkeiden luostarielämästä ja paikan pyhyydestä kertovien elementtien yhdistyminen luonnon kauneudessa ilmenevän Jumalan luomistyön vaalimiseen ja varjelemiseen. Lintulan miljöö heijastelee historiastaan kertovien merkkien ohella sekä edesmenneiden että nykyisten luostarikilvoittelijoiden työntekoa ja jokapäiväistä, jatkuvaa rukousta.

Hyvät luostarin sisaret, auttakoon ja tukekoon Jumala teitä työssänne ja elämässänne niin, että Lintula saisi rauhassa jatkaa hyvää, siunauksellista kilvoituselämää ja tulevinakin vuosina ja vuosikymmeninä tarjota myös täällä vieraileville hengellistä ravintoa ja suojaisan levähdyspaikan.

Toivotan kaikille läsnäolijoille valoisaa luostarin ja Pyhän Kolminaisuuden juhlapäivää

Pyhiinvaeltajana Lintulan luostarissa

Päällimmäisenä on rauha. Lumen valkea rauha. Kesäillan vihreä hiljaisuus. Pimeän syksyn levollisuus. Kirkkosalissa sisarten mustien viittojen kahahdus. Hiljainen rukous puolihämärässä kirkossa – vain lampukkain ja tuohusten liekit.

Pyhän kosketus

Vuosi oli 1990-luvun alkupuolella, syyskesää, muistini sanoo, ja silloin tulin ensimmäisen kerran Lintulan Pyhän Kolminaisuuden luostariin Vaasan seurakuntaretkellä – pyhiinvaelluksella. Tytär ja minä kuiskasimme hiljaa puhuessamme, ja silloin äiti Marina tuli luoksemme, sanoi:

- Kyllä täällä saa puhua ääneen. Täällä saa nauraakin!

Niin minä opin, millainen äiti Marina oli. Ja kyllä me joskus olemme nauraneetkin – kerrankin kahvipöydässä me syöpäsiskot, nyt jo poisnukkunut äiti Evangelia, igumenia Marinaa luostarin johtajana seurannut äiti Mikaela ja minä. Olin nimittänyt itseäni syöpäläiseksi – katsoivat ensin minua pitkään, sitten purskahdimme kaikki nauruun.

Olemme me itkeneetkin, äiti Marinan kanssa joinakin yön hetkinä, kun en levottomien jalkojeni takia saanut nukutuksi, ja kun oli juuri siihen aikaan muitakin murheita, sillä luostarissakin on murheita.

Siitä ensimmäisestä käynnistä Lintulan luostari tuli minulle kovin rakkaaksi, ja ellei tuntuisi hiukan suurelliselta, sanoisin, että äiti Marinasta tuli vähin erin minun hengellinen äitini. Me saatoimme puhua asioista suoraan, kiertelemättä, kaunistelematta. Vaikka vaikeaa olisi hänen kanssaan ollutkin toisenlainen puhetapa.

Niin paljon minä rakastin tätä luostaria, että halusin kirjoittaa siitä - ja kerrottuani asiasta äiti Marinalle sain tutustua luostarin arkipäivään käynneilläni eri vuodenaikoina. Aivan ensimmäisellä "aineistonkeruumatkalla" äiti Marina komensi - arvaan, että hän teki juuri niin - Anu Rovion keskustelemaan kanssani siitä, mitä ihan oikeasti on nuoren naisen ikävä luostariin, halu jättää maailma taakseen. Sellainen nuori kaunis nainen! minä ajattelin. Ja Anu vastaili - varmaan tyhmiinkin, tietämättömiin ainakin - kysymyksiini. Mutta äiti Marina ei siitä mitään yöhön saakka jatkuvaa lörpöttelyiltaa tarkoittanut - ei, tuli ja koputti keljani ovelle ja kysyi:

- No, joko on asiat puhuttu?

Kyllähän ne oli puhuttu.

Anusta tuli sitten äiti Ksenia. Hänen kaipuunsa oli niin suuri, että hän todella jäi luostariin.

Tietysti rakensin kirjojani varten "oman Lintulani", vaikka se fyysisestyi sijaitsi siinä missä sijaitseekin, kynttilätehtaineen, matkamuistoineen, koivukujineen. Sisaretkin minä kirjoitin uusiksi, vaikka paljon lainasin ominaisuuksia itse kultakin. Äiti Pelagia sanoi myöhemmin:

- Luulin, että se yksi nunna on kuvaus minusta - mutta eihän se niin ollutkaan...

Sitä paitsi annoin luostariin kirjan ajaksi koiran, joka tuli jostakin ja lähti sitten jonnekin. Se oli pieni valkea koira ja sai luostarissa nimen Sarov.
Näin kävi toisessa "Lintula-kirjassani", joka sijoittui kokonaan luostariin. Sitä en olisi kirjoittanut koskaan ilman silloin vielä Bytouman luostarissa Kreikassa kilvoittelevan sisar Kristodulin lempeää mutta vakaata painostusta. Jotenkin meistä oli tullut ystävät - ja minusta oli ihanaa, kun igumenia Marina eräänä päivänä soitti minulle ja kertoi hänen tulevan Lintulaan...

Mutta niinäkin kertoina, kun olin olevinani oman työni takia luostarin vieraana, sain elää luostarin rytmissä, kirkkovuoden rytmissä, sain kokea sen hiljaisuuden, sen rauhan. Pyhän kosketuksen.

Minun kengissäni oli kovat kantalaput, vaikkeivat ne mitkään piikkikorkokengät olleet. Ja minun keljani sijaitsi aivan käytävän kauimmaisessa päässä, jos kirkkoa ajattelee. Igumenia Antonina eli silloin vielä ja hän oli hyvin sairas, ei kirkkoonkaan enää päässyt. Aamupalvelukseen piti mennä hiljaa hänen keljansa ohi, ja minun kenkäni tuppasivat kopisemaan - kunnes keksin kävellä sukkasillani kirkkoon ja vasta siellä panin kengät jalkaan.

- No se onkin oikein hyvä, äiti Marina sanoi. - Kyllä ne kopisivatkin. Kuulin aina, kun menit käytävässä.

Äiti Mikaela hoiti silloin igumenia Antoninaa, ja vain kahvipöydässä tai ruokailtaessa häntä ohimennen tapasin. Hän oli aina hyvin ystävällinen ja lempeä, kyseli voinnistani. Myöhemmin tuli aika, että saimme kysellä tois-

temme voinnista ja hoidoista. Ehkä hiukan opin häneltä, että elämämme on oikeasti Jumalan kädessä eikä meidän tarvitse murehtia, että entä jos...

Mutta sitten ovat ne ajat, jolloin olen ollut vain hiljentymässä, viettämässä rauhallista ja jumalanpalveluksiin keskittyvää elämää luostarissa, sillä vielä päivätyöstä eläkkeelle jäätyänikin elämäni on ollut hetkittäin varsin hektistä. Kirjoittamisesta ei koskaan pääse eroon, ammatikseen kirjoittava ei jää eläkkeelle.

Niin minä niinä kertoina olen kirjoittanut luostarista - sisarista, luostarin arjesta ja pyhästä. Kerran igumenia Marina pani minut kirjoittamaan jutun itsestään, kun sellaista häneltä oli pyydetty - sanoi:

- En minä nyt itsestäni mitään rupea kirjoittamaan. Kirjoita sinä jonkinlainen juttu!

Viimeksi olin Lintulan luostarissa tänä vuonna suuren paaston kolmannen viikon. Silloin igumenia Marina oli jo siirtynyt "pyhien joukkoon, missä ei ole kipua, ei surua eikä huokauksia", ja äiti Mikaela oli valittu uudeksi igumeniaksi. Olin minä tavannut hänet igumeniana jo aikaisemminkin - olin päiväseltään käynyt luostarissa haastattelemassa häntä Analogiin.

Mutta - minusta tuntuu - tämän viikon aikana me vasta tutustuimme toisiimme, lähennyimme toisiamme. Kuten me kaikki olemme erilaisia, kukaan ihminen ei ole toisensa kaltainen, niin igumenia Mikaela on kovin erilainen kuin igumenia Marina, joka oli ollut ainoa tuntemani igumenia - igumenia Antoninaan en koskaan ollut ehtinyt henkilökohtaisesti tutustua.

Minusta äiti Mikaela on kovin suloinen ja lempeä ja hyvin hienotunteinen, mutta ei se tarkoita sitä, että hän ei olisi luostarin johtajana tietoinen siitä, mitä haluaa. Minusta hän ihmisenä on juuri sellainen, kuin niissä kuvissa, jotka otin hänestä Mirri sylissä.

Minä olen aina ollut huono kellonajoissa ja koko viikon sekaannuin ruokailuajan-kohdissa. Ja kyllä minua hävetti, kun eräänä päivänä olin tyystin uppoutunut purkamaan nauhalta sisar Julianan haastattelua - ja äiti igumenian piti tulla hakemaan minua aterialle...

Se viikko oli minulle yksi elämäni tärkeitä ajanjaksoja.

Juuri silloin maisema oli aivan valkoinen sulamattomasta lumesta, jotkut päivät utuisia kuin aika olisi kokonaan kadonnut, kuin olisi ollut niin lähellä illatonta aamua kuin se tässä ajassa on mahdollista.

Aamupalvelukset puolihämärässä kirkossa, illan viimeiset rukoukset, psalmit, jotka korvissani kuulostivat niin kovin tutuilta ja silti erilaisilta – kunnes ymmärsin, että luostarissa käytetään Septuagintan käännöstä. Sanoin äiti Ksenialle, että minusta niistä on kadonnut runous. Äiti Ksenia hymyili hiukan, sanoi:

- Mutta kun se nyt vihdoin on saatu suomenkielisenä, kyllä sitä pitää käyttää.

Kotona otin esiin Septugintan psalmikäännöksen ja aloin lukea sitä – mutta minä vain rakastan niitä vanhoja enemmän.

Ajattelin, että äiti Ksenian, joka itse on niin huikean hienosti ja inspiroituneesti runoillut esimerkiksi Akatistoksen Jumalansynnyttäjälle Konevitsalaisen ikonin kunniaksi, täytyy kyllä havaita tuo puute. Kun kerroin hänelle ensi lukemiseni jälkeen akatistoksen vaikutuksesta minuun, hän sanoi: Kunnia Jumalalle!

Sisaret antavat aina kunnian Jumalalle. Minä sen viikon aikana yritin opetella itsekin ajattelemaan niin, omalla kohdallani, mutta minä taidan olla huono ihminen – niin pian kuin kotona taas olin ja sain kiitosta jostakin kirjoittamastani, vaikkapa niistä "luostaripäiväkirjoistani" Simeonissa ja Hannassa, minä iloisena otin kunnian itselleni. Se oli kuitenkin tapahtunut, että hyvin pian seurasi jonkinlainen pieni pistos omassatunnossa, ja minä muistin, että kunnia kuuluukin Jumalalle.

Hyvin usein yhä ajattelen sitä viikkoa. Ajattelen pitkää keskustelua isä Paisioksesta äiti Kristodulin kanssa, muistan sisar Julianan herkästi puhkeavan hymyn ja hänen taitavuutensa tietokoneiden käsittelyssä. Muistan äiti Elisabetin kertomukset niiltä ajoilta, kun hän tuli luostariin ja äiti Johannan huolehtimisen kunnollisesta taksista lähtöpäivänäni – mutta ennen kaikkea minussa syvällä sisimmässäni elää se rukous, joka luostarissa koko ajan on läsnä, jokaisessa hetkessä.

Hellevi Matihalti

Talkoolaisten tarinoita

Sylvi Malmioksa pesee ikkunoita iloisesti hymyillen. Lintulan luostarin ikkunat ovat tulleet tutuksi vuosien varrella. Jo yli 15 vuoden ajan Sylvi on ollut luostarin luottoikkunanpesijä.

Ystäväni Lahja Johansson minut tänne alkuun houkutteli. Ehdotin, että voisin vaikka pestä ikkunoita, kun pidän siitä työstä. Siitä se alkoi. Alussa olimme täällä aina yhdessä. Se oli hauskaa aikaa. Nyt hän on jo 85-vuotias eikä enää jaksa tulla mukaan, Sylvi kertoo.

Sylvi käy Lintulan luostarissa kahdesti vuodessa, syksyllä ja keväällä, kun ikkunat täytyy pestä. Hän viipyy talkoissa viikon kerrallaan. Pidempäänkin viihtyisi, mutta kotona Tukholmassa on niin paljon tekemistä. Sylvi on aktiivinen harrastuksissaan, joita löytyy laidasta laitaan. Hän on Tukholman Kalevalaisten puheenjohtaja, soittaa kannelta ja on mukana ikoninmaalauspiirissä. Tukholman suomalaisessa ortodoksisessa seurakunnassa hän palvelee myös laulamalla kuorossa ja vierailemalla yksinäisten vanhusten luona diakoniatyön kautta.

Talkooreissulle hän tulee paitsi palvelemaan, niin myös rauhoittumaan, hiljentymään ja laulamaan palveluksissa.

Olen saanut sisarilta siunauksen sille, että saan tehdä työn omassa tahdissa ja järjestyksessä. Tunnen, että minuun luotetaan täällä, Sylvi pohtii.

Haapajärvinen **Tuovi Kähkönen** oli tullut Lintulaan talkoisiin ensimmäistä kertaa. Hän sai idean paikallislehden jutusta, jossa talkoolainen kertoi kokemuksiaan.

Ortodoksisuus ja luostarielämä eivät olleet Tuoville ennestään tuttuja. Igumenia lähetti ennen talkoisiin tuloa kirjeen, jossa oli perusohjeita esimerkiksi pukeutumisesta. Talkootöiden aikana voi pukeutua vapaammin työvaatteisiin, mutta ruokailujen ja jumalanpalvelusten aikana on käytettävä vähintään polvipituista hametta ja huivia. Käsivarretkin täytyy olla peitettynä. Huivin käyttöön tottui. On oikeastaan helpottavaa, kun hiuksia ei tarvitse laittaa.

Talkoolaiset ja luostarin väki ovat kuin yhtä suurta perhettä. Koen että sisaret ovat ikään kuin ottaneet meidät omakseen. Heiltä uskaltaa kysyä ja he neuvovat, Tuovi toteaa.

Tuovi on saanut tehdä pääasiassa siivous- ja puutarhatöitä. Päivä puutarhassa on vienyt välillä mehut, mutta vastaavasti uni on sitten maittanut.

Puutarhatyö on raskasta, mutta omalla tavallaan antoisaa. Siinä näkee työnsä jäljen ja se on vastapainoa omalle työlle, Tuovi kertoo.

Venäjältä 4 vuotiaana Suomeen muuttanut **Anastasia Adamova** saapui Lintulan luostariin ensimmäisen kerran vuosi sitten.

Kesätöitä ei löytynyt ja suunta oli hukassa. Hän päätti ryhtyä laittamaan elämää järjestykseen ensin henkiseltä puolelta.

Muistin ohjelman Vanhasta Valamosta ja sen talkoolaisista. Seuraavana yönä en saanutkaan unta, kun mietin voisinko minäkin lähteä luostariin talkoolaiseksi. Mitä enemmän mietin, sitä enemmän pidin ajatuksesta. Pyysin siunauksen lähdölle isä Pavel Pugovkinilta. Kaikki eivät ajatusta hyväksyneet, mutta päätin silti pitää päätöksestäni kiinni, Anastasia tuumaa.

Suunnitelma parin viikon jaksosta venyikin neljän kuukauden mittaiseksi, kun toinen talkoolainen joutui keskeyttämään ja tuli tilaisuus olla pidempään. Anastasia kävi talkoissa myös pari viikkoa joulun aikaan ja nyt on suunnitelmissa kesän mittainen talkoojakso.

Saavuin tänne ensimmäisellä kerralla hyvin ylpeänä ja kunnianhimoisena. Hieman olen kuuliaisuutta ja nöyryyttä oppinut. On ollut hankaluuksia ja onnistumisia, itsensä hiomista. Maailman ja luostarin eron huomasi parhaiten kun palasin täältä kotiin. Muutuin kesän aikana paljon, aikuistuin ja rauhoituin. Halusin tulla tänne uudelleen, koska asioita on vieläkin jäsentymättä ja tarvitsen aikaa ajatella, Anastasia kertoo.

Jefim Brodkin Järvenpäästä on ollut talkoolaisena neljänä kesänä. Aluksi hän oli Lintulassa äitinsä kaverina. Tällä kertaa äiti ei töiltään päässyt mukaan.

Töihini täällä on kuulunut muun muassa kirkkoleivän leipomista ja ponomarin tehtäviä, joista minulla on kokemusta Helsingin ortodoksisesta seurakunnasta. Osallistun välillä myös puutarhatöihin, Jefim kertoo.

Luostarin sisariston avustaminen miesten töissä on ollut jo vuosikymmeniä **Miikkulan musikoiden** eli Joensuun ortodoksisen seurakunnan miesten keskustelupiirin perinne.

Käymme täällä joka vuosi useamman kerran, aina tarpeen mukaan. Tekeminen ei täältä koskaan lopu ja tunnemme itsemme aina tervetulleeksi. Sisaret soittavat kun tarvitsevat apua. Vaikka olisimme Lintulassa vain pari tuntia, täällä käyminen tuntuu pyhiinvaellusmatkalta, **Esa Sovelius** pohtii.

Lappeenrantalaisella **Risto Savolaisella** on pitkä talkoolaiskokemus Valamon luostarista. Olen Lappeenrannan Valamon ystävien puheenjohtaja. Liityin jäseneksi jo opiskeluaikana. Yhdistys järjestää joka vuosi retkiä Valamoon ja Lintulaan. Olen vieraillut molemmissa jo 60-luvulta asti, Risto tuumaa.

Lintulaan Risto tuli ensimmäisen kerran talkoisiin ystävänsä pyytäessä mukaan neljä vuotta sittten.

Lintula tuntui kotoisalta ja rauhallisemmalta kuin Valamo, jonka päätulonlähde on matkailu.

Risto viihtyy ulkotöissä ja puutarhassa, joten hänen vakiotöikseen ovat muodostuneet Lintulan luostarin hautausmaan kunnostustehtävät syksyisin ja keväisin.

Talkoolaisilla on jokaisella oma tarinansa. Lintulassa käy talkootöissä monen ikäisiä ja hyvin erilaisia ihmisiä. Kullakin talkoolaisella on oma polkunsa ja syynsä tulla Lintulaan. Moni hakee luostarista rauhaa, aikaa ajatella ja hengen ravintoa. Talkoolaisena voi tehdä töitä luostarin hyväksi ja Jumalan kunniaksi. Sisariston ja toisten talkoolaisten ohjauksessa oppii uusia asioita. Kerran talkoisiin tulleet palaavat usein uudelleen. Se kertoo paljon ilmapiiristä.

Sisariston ja talkoolaisten palvelutöitä kutsutaan kuuliaisuustehtäviksi. Aamukahvilla sovitaan päivän työnjaosta ja lähdetään igumenian tai muiden sisarten ohjauksella ja siunauksella hoitamaan päivän kuuliaisuustehtävää. Sisariston ohjeiden mukaan työskenteleminen opettaa kuuliaisuutta ja nöyryyttä. Palveleminen voi tuntua myös vapauttavalta, kun ei tarvitse itse vastata kuin ohjeiden noudattamisesta.

Päivän voi halutessaan aloittaa ja päättää jumalanpalvelukseen osallistumalla. Ruokailut tauottavat päivää. Nälkää tarvitse nähdä, vaikka ruoka on pääasiassa kasvisruokaa. Saunan jälkeen, työstä raukeana, on ihana pujahtaa nukkumaan luostarin pitsilakanoiden väliin. Vaikka ruumiillinen työ tuntuu joskus raskaalta, niin luostarissa sielu lepää.